

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opvscvla Spiritvalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christiana. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretione Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 1. Quaerenda veritas, fugienda vanitas

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

P A R S I I.

De moderandis animi affectionibus,
& de studio virtutum.

§. I. Quærenda veritas, fugienda vanitas.

Eritatem omnes desiderant, omnes commendant, sed ubi sit, pauci cognoscunt: nam si scirent ubi esset, nihil amplius quærerent, nihil præter illam amarent. Et quidem in rebus mortalibus eam non esse evidens est. Quicquid enim in aliquo loco est, nullo modo permanere potest, si illud, in quo est, non permaneat: mortalia autem esse desinunt, quia intereunt, ac propterea in illis non est veritas. Quærenda igitur est in rebus immortalibus, quæ verè sunt & in æternum futuræ sunt: quærenda in virtute, quæ nihil aliud est, quæmæ æqualitas vitæ in omnibus veritati consentiens, exclusâ vanitate & rerum pereuntium cohibito appetitu. Veritati enim congruit homo, cum animi motus ratio regit & spiritus Dei in eo dominatur. Quòd si cupiditatum tyrannico imperio subsit, à veritate in vanitatem defluit, & variis ac contrariis perturbationibus agitat, hinc timore, inde desiderio; hinc anxietate, inde inani lætitia; hinc rei amissæ dolore, hinc ardore adipiscendi quæ non habet; hinc acceptæ injuriæ cruciatu, inde studio vindicandæ. Hi sunt videlicet omnium malorum fontes, quæ miserrimam animam vexant, vanitas & voluptas. Oriuntur ex vanitate eorum omnium quæ propriam excellentiam fovere possunt ardentissimum desiderium, magna sui æstimatio, aliquumque contemptus &

aversio à veritate. Ex voluptate propensio illa procedit, quā fertur homo ad cibum & potum, ad ludos & relaxations, & ad reliqua omnia, quæ corpori & spiritui rebus terrenis occupato grata & jucunda sunt. Hinc evagatio continua & cordis effusio ad exteriora, quibus anima Deo vacua implere se studens tota est in nugis & vanitatibus mundi, quærenс homines, cum quibus recreetur & confabuletur, & à quibus laudetur in desideriis & vanitatibus suis. Hæc verò sunt, quæ homini carnali exosam reddunt divinam legem & evangelicam perfectionem. Evangelium siquidem nihil magis commendat, quam humilitatem: at natura corrupta semper inclinat ad superbiam. Evangelium prædicat pœnitentiam, à qua homo maximè abhorret. Fides igitur est necessaria, quæ docet nos omnem veritatem; & hæc est victoria, quæ vincit mundum, fides nostra. Filius Dei Patri consubstantialis, ut amorem nostrum à rebus terrenis avelendum esse doceret, fidem prædicationi suæ altissimâ virtutum exercitatione conciliavit. Divitias homines appetunt, pauper esse voluit: honoribus & imperiis inhiant, abscondit se ne fieret Rex: contumelias intolerabiles esse arbitrantur; omne genus injuriarum sustinuit: calumnias detestantur, innocens damnari voluit. Vita ejus disciplina morum fuit, nec ullum à nobis peccatum committi potest, nisi cum appetimus quæ ille contempsit; aut ea fugimus, quæ ille sustinuit. Stultus igitur est qui vitam beatam in iis positam putat, quæ spernenda esse Christus docuit.

§. I I. *Quanti momenti sit ad Christianam perfectionem nihil vel minimum negligere.*

IDeò pauci ad perfectionem Christianæ vitæ perveniunt, quia majoribus vitiis jam superatis sibi vim inferre nolunt, ut minoribus resistant, quibus quotidie infestantur. Sensim ad graviores lapsus disponitur, qui segnis est in minimis, & minutissimis præcavendis: majo-